

GREG JAMES
&
CHRIS SMITH

DE GROTE DROOMROOF

Illustraties van Roel Seidell

*Voor alle leraren die de mensen aan het lezen
en dromen houden*

HOOFDSTUK 1

DE ONBEKENDE JONGEN

‘Nog tien minuutjes! Alsjeblieft, nog minuutjes! Meer niet?’

‘Nee!’

‘Oooo... *please!* Oké dan. Vijf minuten. Geef me nog vijf minuten!’

‘Nee, ik zeg het niet nog eens. Het is bedtijd! Morgen is het weer tijd voor school.’

‘Ja, maar het zijn toch alleen flutlessen morgen. In elk geval die in de ochtend. Toe nou... Nog vijf minuutjes.’

‘Pleeeeeeeeeeease?’

‘Mam! Nee! Ik moet nu echt naar bed.’

‘O, kom op, Maya. Je kunt toch wel vijf minuutjes bij me blijven zitten?’

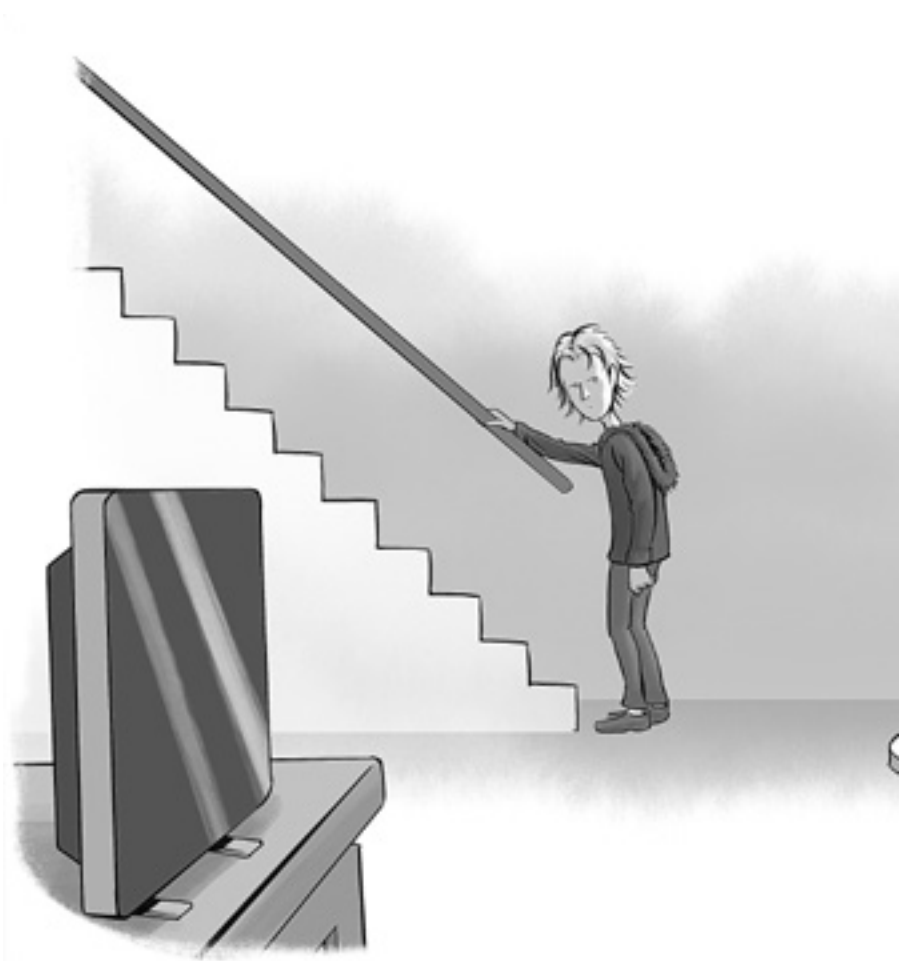
Maya Kleiton stond al met een voet op de trap en zuchtte. Hopeloos. Achter haar zat haar moeder op de bank. Ze warmde haar handen aan een mok dampende chocolademelk. Maya aarzelde. Het klonk heel gezellig en verleidelijk. Maar Maya had twee heel goede redenen om niet met haar moeder te blijven kletsen.

De eerste reden was een onzichtbaar krachtveld van verdriet dat de kamer veel minder fijn maakte dan je zou denken. Maya zag precies voor zich hoe het verdriet als een kille tochtvlaag door het huis trok. De bron was de lege leunstoel naast de bank. Het was de stoel waarin haar vader professor

Dexter Kleiton altijd had gezeten, tot het vreselijke ongeluk zes weken geleden.

De tweede reden dat Maya Kleiton heel erg graag naar bed wilde is lastiger uit te leggen. Maar wel heel interessant. Om de spanning wat op te voeren, vertellen we je die pas later. Maar we beloven dat het de moeite waard is om erop te wachten.

Maya liet haar ogen over de lege stoel dwalen. Haar moeder zag het. 'Voor je het weet, zit hij daar weer,' beloofde ze, al was het moeilijk te zeggen wie ze probeerde te overtuigen.

‘Ik weet dat je hem mist. Toe nou, kom heel even bij me zitten. Soms helpt het om erover te praten, weet je.’

Maya wilde al een stap terug de kamer in doen, maar aarzelde. Ze wilde niet praten. Hoe kon ze ooit alles vertellen wat ze nu voelde? Sommige dingen waren gewoon veel te verdrietig om erover te kunnen praten.

Haar moeder zag haar aarzeling en krabbelde snel terug: ‘Oké, oké, we hoeven niet te praten. We kunnen gewoon wat tv-kijken.’ Ze pakte de afstandsbediening.

Meteen tinkelden er klokjes de kamer in en klonk er een schrille, nasale stem: ‘Ho ho ho! Hallo, slaapkoppen!’ Maya en haar moeder kreunden in koor.

‘Ergste reclame OOIT!’ zei Maya. ‘Snel, zet een andere zender op!’ Meteen graaide haar moeder naar de afstandsbediening, maar in haar haast gaf ze het ding een zet. Het schoot onder de lege stoel als een rat met plankenkoorts.

De klokjes bleven tinkelen. Wat bedoeld was als een rust-

gevend wijsje, leek eerder op de muziek in een horrorfilm vlak voor de clown in de aanval gaat. Er kwam een man in beeld. Hij droeg een ouderwetse kamerjas, had een nachtmuts op en een kaars in zijn hand. 'Bedtijd!' riep hij in de camera. 'En als je aan bedtijd denkt, denk je aan Mart! Dat ben ik, de eigenaar van Marts Matrassen!' Hij knipoogde. Meteen kreunden Maya en haar moeder weer. Elke keer dat ze de tv aanzetten was de reclamespot op de buis. Ze vonden hem vreselijk, maar hadden er samen een soort grap van gemaakt. Zo viel er toch wat te lachen in de trieste weken waarin ze ineens nog maar met z'n tweetjes waren.

'Dat is een teken van de boze-tv-goden,' zei Maya vastberaden. Ze kwam al in beweging. 'Het is echt bedtijd.'

'Wacht, ik zet hem op een andere zender!' Haar moeder kroop naar de lege stoel (en morste daarbij hete chocola over haar vingers). Ze tastte naar de afstandsbediening. 'Geef me letterlijk acht seconden.'

Maya keek toe en kreeg medelijden. Zij was niet de enige die in het onzichtbare krachtveld van verdriet zat. Dit was voor hen allebei heel moeilijk. Meteen haastte ze zich naar haar moeder en gaf haar een knuffel. 'Bedankt,' zei ze met een gedwongen glimlach, 'maar ik ga echt naar bed. Ik ben doodop.'

'Het is niet normaal, weet je.' Haar moeder glimlachte triest. 'Een twaalfjarige die vroeg naar bed wil.'

'Ja, nou, weet je nog wat papa altijd zegt?' antwoordde Maya, terwijl ze weer naar de lege stoel keek. 'Wie wil er nou normaal zijn?'

'Daar heb je een punt,' zei haar moeder. Ze kwam over-eind. 'Welterusten. Ga maar lekker dromen!'

Maya, die al op weg naar boven was, bleef even staan. Moest ze niet met haar moeder praten over de droom die

ze gisterennacht had gehad? Maar de man met de slaapmuts op het scherm bazelde nog steeds: ‘Alleen Marts Matrassen hebben het fabelachtige Flanderijns Fluffy Foam! Ontwikkeld door geniale wetenschappers. Flanderijns Fluffy Foam is gemaakt van de beste materialen. Slapen is een feest op Flanderijns Fluffy Foam!’

De irritante stem volgde Maya de trap op. Boven dook ze de badkamer in. Halverwege het galmende ‘**Fluffy foam! Fantastisch! Fabelachtig! F-**’ sloeg ze de deur met een klap dicht.

Het badkamerraam keek uit op de tuin van de Kleitons, die in de grijzige schemer van een bewolkte lenteavond lag. Maya keek naar buiten terwijl ze haar tanden poetste. Een laatste zonnestraal piepte tussen de wolken door en leek te wijzen naar de grote houten schuur achter in de tuin. Maya slaakte een naar pepermint geurende zucht. In dat lange, lage gebouwtje met werkbanken vol rommel hadden haar vader en zij heel wat mooie uurtjes samen doorgebracht. Meestal had professor Dexter met zijn neus in de papieren gezeten, of achter zijn laptop op het grote bureau. Aan de muur lichtten zes neonletters op, die zijn levensmotto vormden. Het waren de woorden die hij het liefste zei, namelijk: **WAT ALS?**

‘De belangrijkste vraag die je kunt stellen,’ zei hij altijd tegen Maya.

Eén wand van de schuur was Maya’s plekje. Al als heel klein meisje was ze dol geweest op tekenen. Daarom had haar vader een heel speciale bijnaam voor haar, een bijnaam die niemand anders gebruikte: Krabbeltje. Als de onderwijzers op school mopperden dat haar schriften vol tekeningen en krabbels stonden, nam haar vader het voor haar op. ‘Zo werkt haar brein gewoon,’ had hij op een ouderavond ge-

zegt, ‘en we moeten een brein nooit remmen in zijn werk.’ Diezelfde avond had hij bij thuiskomst een van de wanden in zijn schuur wit geschilderd, voor Krabbeltje. Dat was haar Krabbelmuur. Ze was uren bezig geweest de muur te vullen met landschappen en toverwezens: kastelen, eenhoorns, ruimteschepen... Jaren van fantasie vulden de witgeverfde planken, in de dunne kriebelige lijntjes van Maya’s hand. Vanuit het badkamerraam kon ze ook nu nog vaag een paar tekeningen zien in het laatste zonlicht. Ze staaarde tot haar ogen begonnen te prikken en wenste met heel haar hart dat haar vader daar zou zitten, zoals hij altijd had gedaan, onder de neonletters WAT ALS?

Er begon iets luid te spinnen achter Maya’s rug. Ze draaide zich om en zag op een krukje een ontzettend lelijke zwarte kat zitten die haar kalmpjes aankeek met grote, groene ogen.

‘Jij mist hem ook, hè, Kliko?’ vroeg Maya aan de kat. Ze kroelde hem achter een oor. Ze had de naam bedacht toen ze klein was. De kat had namelijk dezelfde kleur als hun container voor restafval. En hij leek een beetje op de verfrommelde vuilniszakken die ze erin gooiden. Het maakte niet uit hoe goed ze hem borstelden. Hij zag er altijd wat verfromfaaid uit, net als het kapsel van een bekende jonge tovenaar met een brillette.

Kliko begon nog harder te spinnen en volgde het meisje naar haar slaapkamer. Maya trok haar pyjama aan en gleeed onder haar dekbed, sierlijk als een gladde pinguïn op een ijsschots. Nog voordat haar T-shirt (in de lucht gegoooid tijdens de pyjamaficatie) op haar stoel landde, lag haar hoofd op haar kussen en waren haar ogen al dicht.

Maya’s moeder had gelijk. Er waren maar weinig twaalfjarigen die zo graag vroeg naar bed wilden. Maar die avond

had Maya Kleiton een heel bijzondere reden om zo snel mogelijk te gaan slapen. Dat had te maken met de droom die ze de vorige nacht had gehad. Een extreem vreemde en levens-echte droom, met vooral een heel spannend en vervelend open einde. Het was een droom over haar vader geweest.

We gaan nu bijna vierentwintig uur terug in de tijd om wat meer over de droom te vertellen. Maar voor we dat doen, moet er nog één ding opgehelderd worden.

SAAIE DROMEN: onze belofte aan jou

*We weten dat de dromen van andere mensen 99,2 procent van de tijd voor 99,2 procent saai zijn. Als iemand jou vertelt dat hij raar gedroomd heeft, dan is de kans groot dat het begint met 'Ik kon mijn sokken niet vinden en ik moest sokken aan, maar ik kon ze niet vinden.' Of: 'Er was een plant en ik had het gevoel dat die plant om de een of andere reden boos op me was.' De enige intelligente reactie is dan je vingers in je oren stoppen en hard wegrennen terwijl je dit roept: **'Lalala-lalalala, de dromen van andere mensen zijn SAAI. Hou alsjeblieft je mond.'***

We weten ook dat we in feite een heel boek hebben geschreven over de dromen van andere mensen.

Daarom willen we graag de Anti-Saaie-Dromen-garantie geven.

Hierbij beloven we je dat geen enkele droom in dit boek saai is en dat er niet één over sokken gaat. En mocht dat wel zo zijn, dan is het een goede droom waarin de sokken kunnen praten.

Als je één van de dromen in dit boek saai vindt, schrijf dan ajb het paginanummer op een blaadje. Bind het blaadje vast aan een wolk en blaas het naar onderstaand adres:

Saaie Dromen Klantenservice
De hemel

Bij voorbaat dank en nu verder met het verhaal.

Liefs,

Gregojokkum en Christologorus

Met die belofte in het achterhoofd gaan we nu een paar uur terug in de tijd en nemen we een kijkje in de droom die Maya de vorige nacht had. Dus: pak je knuffel en blaas je kaars uit (als je nog in de middeleeuwen leeft), dan kunnen we beginnen...

DROOMLOGBOEK

Dromer: Maya Kleiton

12 mei, 5.41 uur

Maya droomde dat ze door een lange, felverlichte gang liep. Ze herkende hem meteen als gang in het ziekenhuis waar haar vader werd behandeld. Maar ze was niet in het gebouw dat ze kende. Plastic bordjes aan het plafond wezen naar verschillende plekken: röntgenafdeling, oogarts, kantine, afdeling voor lama-bananen... Ja, je leest het goed. Dit is een droom, weet je nog? In dromen gebeuren soms heel vreemde dingen. De meeste ziekenhuizen hebben geen lama-bananen-afdeling, maar dit ziekenhuis dus wel. Nieuwsgierig volgde Maya de pijl op het bordje en duwde een deur open. Ze kwam in een grote ruimte, waarin een netjes opgeruimde balie stond.

‘Hallo,’ zei de keurig geklede lama achter de balie, zonder op te kijken. ‘Leg ze daar maar neer bij de rest, alsjeblieft.’

Maya strekte haar nek om over de lama heen te kunnen kijken. Ze zag dat de rest van de ruimte uitpuilde met grote houten kratten waarop schuin 'LAMA-BANANEN' gebrand stond. Ze kuchte zacht. 'Eh, sorry, maar ik heb geen bananen voor u,' zei ze.

'Wat doe je dan hier?' antwoordde de lama korzelig. Hij keek haar aan over zijn brilletje dat aan een zilveren kettinkje om zijn lange nek hing.

'Ik wilde gewoon even rondkijken,' antwoordde Maya. 'Wacht eens,' zei de lama, terwijl hij met zijn hoof bril afzette. 'Jij bent niet eens een lama!'

'O-oh...' stotterde Maya. 'Sorry, ik... ik wist niet dat dit alleen voor lama's was.'

'Natuurlijk is het alleen voor lama's,' zei de lama streng. Maya begon te beseffen dat dit zo'n starre lama was, met ietwat te veel respect voor regeltjes. Zo'n Pietje Precies met wie er niet te praten viel. 'Lama's en bananen... simpel,' ging het dier verder, 'en als je niet meteen vertrekt, druk ik op de alarmknop. De bananenlama-alarmknop.'

'Het spijt me,' zei Maya met haar lama-liefste stem. 'Ik wilde geen lama's of bananen of bananenlama's bang maken. Ik...'

Maar het was al te laat. De lama stak zijn hoof uit en drukte op een enorme gele knop die in het midden van de balie zat. Meteen klonk er een afgrijselijk luid geblaas in de ruimte en zochten felle gele lichten de muren en plafonds af. Maya schoot naar de deur en zette het op een lopen.

Terwijl ze naar de hoofgang sprintte, werd het doordringende geblaas wat zachter. Maar voor ze kon ontspannen, merkte Maya dat er nu een ander, nog dreigender geluid klonk. Het geluid van dreunende hoeven, dat steeds luider leek te worden.

Een achtervolging is een van de engste dingen die er in een droom kunnen gebeuren. Je krijgt er zelfs een vreemd zeurend gevoel van in je benen. Nou, stel je de schrik van Maya voor toen ze over haar schouder keek en een hele troep lama's op zich af zag komen. Is troep wel het goede woord? Hoe dan ook, er waren veel lama's die hinnikend en loeiend op haar af stormden. En ja, ook dat zijn misschien niet de goede woorden voor het geluid dat lama's maken. Maar dit is een droom. En het is ons boek, dus we doen wat wij willen.

Maya vluchtte de ene gang na de andere door. Ze kreeg het ongemakkelijke gevoel dat de kale gangen steeds langer werden, als een telescoop die wordt uitgeschoven. Ze suisde hoeken om en ging bijna onderuit op de gladde ziekenhuisvloeren. Langzaam werd het **blaten, hinniken** en **dreunen** minder, en ze liet het bananen-lamaleger verder achter zich. Maya keek om zich heen en besepte opeens dat ze precies wist waar ze was. Ze liep door dezelfde gang waar ze eerder die dag (toen ze wakker was) had gelopen. Ze was in het ziekenhuis waar haar vader lag. 'Zou hij hier nog zijn?' vroeg ze zich af, ook al wist ze dat ze droomde.

Maar als ik slaap, dacht Maya, is hij misschien wel wakker? Opgewonden rende ze naar de laatste deur links en duwde hem open.

Tot dan toe was de droom van Maya vrij saai. Ja, we weten dat er lama's in voorkwamen en zo, maar dat is vrij standaard qua rare-dromen-thema's. Pas toen ze de haar vaders kamer in stapte, werd het echt vreemd.

Als je in een droom een kamer in gaat die je kent, is die vaak anders. De verschillen zijn alleen zo klein dat je ze niet meteen ziet. De laatste zes weken was Maya uren in deze kamer geweest en ze kende elk hoekje: het matglas in de

ramen, de twee ongemakkelijke plastic gele stoelen in de hoek, het tv-scherm aan de muur, de standaard waaraan alle zakken en slangetjes hingen naast het metalen ziekenhuisbed, de **piepende en zoemende** apparaten waarmee de wanhopige artsen haar vader in de gaten hielden, terwijl hij maar bleef slapen.

Want dat was er mis met professor Dexter: hij was al weken onder zeil. Volgens alle testen die de artsen hadden gedaan was hij volkomen gezond. Hij was alleen diep in slaap en niemand kreeg hem wakker.

In de droom van Maya zag de ziekenhuiskamer van de professor er bijna hetzelfde uit als de kamer waar zij elke dag op bezoek kwam. Toch waren er twee belangrijke verschillen. Ten eerste was de professor er niet. Het bed was leeg. Het was keurig en strak opgemaakt. En het tweede verschil was de totaal onbekende jongen die in een van de gele stoelen zat. Maya had die jongen nog nooit eerder gezien.

Hij had warrig oranje haar. En hij droeg afgetrapte oranje schoenen aan zijn voeten, die hij op de andere plastic stoel had gelegd. Het haar en de schoenen waren het enige wat Maya kon zien, omdat de jongen met zijn rug naar haar toe zat. Hij keek tv, naar een voetbalwedstrijd tussen twee pinguïn-teams. Dit gebeurt allemaal in een droom, weet je nog? ‘Eh, hallo?’ zei Maya onzeker.

De jongen reageerde, maar draaide zich niet om. ‘Dat werd tijd. Ik wacht hier al uren. En die pinguïns kunnen echt niet voetballen.’ Terwijl hij dat zei, struikelde een van de pinguïns over de bal en gleeed op zijn buik over het veld.

Maya wist dat ze hier iets beters op moest antwoorden dan domweg ‘Wat?’. Maar in de dromerige mist in haar hoofd kon ze niets anders bedenken. ‘Wat?’ zei ze zachtjes, terwijl ze naar het lege bed keek.

Daarop draaide de jongen zich om. Hij keek op een manier die zijn ouders vast ondeugend of brutaal hadden genoemd. Zijn leraren vonden dat eerder irritant of (binnen de muren van de lerarenkamer) erger. Hij keek even zelfvoldaan als je kleine zusje dat net het laatste snoepje heeft gepakt dat jij speciaal nog had bewaard, uit de pot die jij had gekregen voor je verjaardag, alleen om wraak te nemen omdat jij later naar bed mag dan zij.

‘Jij moet Maya zijn,’ zei de jongen met een grijns. ‘Hallo.’

‘Zei je nou dat je op mij wachtte?’

‘Ja,’ zei de jongen. Hij haalde zijn voeten van de tweede stoel en gaf die een trap, zodat ze kon gaan zitten.

‘Je wachtte... IN mijn droom?’

‘Ja,’ herhaalde hij. Hij leek ervan te genieten dat hij alle kaarten in handen had. ‘En waarom al die lama’s?’

‘Heb je die gezien dan?’ vroeg Maya, nog steeds alert op zacht hoefgeklop of geloei.

‘Ze zijn daarnet langs de deur gegaloppeerd,’ zei de jongen luchtig. ‘Weet je, dromen kunnen bizar zijn. Voor ik de jouwe vond, was ik per ongeluk in die van je buurman beland. Hij droomde over de Noordpool. Het was er ijskoud.’ De jongen trok een rossige wenkbrauw op.

‘Sorry.’ Maya stak haar hand op. ‘Zei je nou dat je in een *droom* beland was?’

‘Jazeker,’ zei de jongen. ‘En natuurlijk dankzij je vader.’

Maya staaarde hem stomverbaasd aan. Hoe kon deze vreemde jongen, die opeens midden in haar droom was opgedoken, iets weten van het onderzoek van haar vader? Want professor Dexter was inderdaad een van de beste droom-experts ter wereld. Al weken voor zijn ongeluk had hij Maya gezegd dat er een doorbraak aan kwam en dat hij niet kon wachten die met haar te delen. Maar toen was dat nare telefoontje gekomen. Maya fronste in haar slaap. Het was alsof de herinnering haar zelfs in haar dromen kwelde: de schrik op het gezicht van haar moeder terwijl ze aan de telefoon was. ‘Een ongeluk? Hoe? Wat is er gebeurd? Is hij buiten bewustzijn?’

Het was alsof Maya een stomp in haar maag kreeg met een enorme sok vol sidderalen. ‘Weet je van mijn vaders onderzoek?’ vroeg ze zacht.

‘Ja.’

Als deze jongen nog één keer ‘ja’ zei, zou Maya zich naar hem toe buigen en iets nogal pijnlijks doen met allerlei delen van zijn gezicht. Ze miste haar vader zo erg dat het leek of ze een stukje van haar brein kwijt was. En als deze vreemde jongen iets wist, dan wilde ze informatie, geen bijdehand gedoe.

‘We hebben...

TRING

... om hem te redden.’

TRING TRING

‘O nee, is het al zo laat?’ zei de jongen.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Maya wanhopig. ‘Gaan we hem nu redden? Wat gebeurt er allemaal?’ De jongen en de kamer om hem heen leken langzaam vager te worden.

‘Je wekker...’ – **TRING** – ‘Je wekker gaat af...’ – **TRING TRRRING** – ‘Je bent wakker aan het worden. Ik kom morgennacht terug...’ – **TRING** – ‘... om alles uit te leggen.’

Voor Maya’s ogen verdwenen het gezicht van de jongen en de ziekenhuiskamer in het donker. Alleen het gerinkel bleef doorgaan. Kreunend stak ze haar arm uit. Ze zette de wekker uit met een klap die vast net iets harder dan nodig was.

Maya deed haar ogen open en zag Kliko opgekruld in de stoel bij haar bed. Hij keek op en staarde haar aan. ‘Nou dat was heel vervelend,’ zei ze tegen de kat, die alleen knipperde met zijn ogen.

‘Goedemorgen,’ klonk het vrolijk. Haar moeder stak haar hoofd naar binnen. ‘Heb je lekker geslapen? Fijn gedroomd?’ Diezelfde vraag had de vader van Maya haar elke ochtend gesteld. Meteen zag ze weer het lege ziekenhuisbed voor zich. En ze hoorde weer het woord dat de jongen had gezegd: redden.

‘Ik heb over de ziekenhuiskamer van papa gedroomd,’ zei ze slaperig.

‘Waarschijnlijk omdat we straks bij hem op bezoek gaan,’ antwoordde haar moeder.

‘Maar daar is hij niet,’ mompelde Maya. Er dwarrelden nog steeds stukjes van de droom in haar hoofd rond.

‘Wat?’ zei haar moeder, terwijl ze de deur wat verder open deed. ‘Hoe bedoel je, hij is er niet?’

Maya ging zitten en schudde haar hoofd. ‘Sorry, ik had een heel vreemde droom. Denk ik. Tenzij ons huis vol lama’s zit.’

‘Zeker. Ze zitten allemaal beneden op hun ontbijt te wachten. Waarom kom je er niet bij? Lama’s zijn dol op roerei.’

‘Volgens mij hebben ze liever bananen,’ zei Maya. Ze zwaaide haar benen uit bed en ging op zoek naar haar schooluniform.